

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail vfm@vfm.dk

THA/ J.nr. 2009-346

Dato: 12. februar 2009

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 8. januar 2009 følger hermed velfærdsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 156 (SOU Alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Line Barfod (EL).

Spørgsmål nr. 156:

"Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 19. december 2008 fra Danske Handicaporganisationer vedrørende konkret sag om afslag på merudgifter, jf. SOU alm. del - bilag 160."

Svar:

Det fremgår af henvendelsen af 19. december 2008 fra Danske Handicaporganisationer, at man efterspørger Velfærdsministeriets holdning til forskellige problemstillinger i tilknytning til en konkret afgørelse truffet af Det Sociale Nævn i Region Syddanmark om merudgiftsydelse efter servicelovens § 100. Blandt andet rejses der tvivl om, hvorvidt det sociale nævns afgørelse strider mod de intentioner, der lå bag de ændrede regler om merudgiftsydelsens personkreds, og hvorvidt det sociale nævn har lagt det korrekte retsgrundlag til grund for sin afgørelse om afslag på merudgiftsydelse.

Henvendelsen fra Danske Handicaporganisationer giver indledningsvis anledning til at bemærke, at Velfærdsministeriet ikke er klageinstans i forhold til konkrete myndighedsafgørelser på det sociale område. På den baggrund kan Velfærdsministeriet ikke tage stilling til, om en konkret afgørelse truffet af eksempelvis en kommune eller et socialt nævn er mangelfuld eller ej. I det omfang der opstår tvivl om, hvorvidt en afgørelse truffet af et socialt nævn er lovlig, må en klageberettiget person søge tvivlsspørgsmålet indbragt for Ankestyrelsen i henhold til reglerne herom i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Formålet med de ændrede regler om merudgiftsydelsens personkreds er at bringe den kommunale praksis tilbage til det gældende før sommeren 2007. Det synes, som om praksis siden sommeren 2007 har taget udgangspunkt i en vurdering af enkelte elementer af borgerens funktionsnedsættelse frem for en helhedsvurdering. Der har været eksempler på, at der er blevet lagt

afgørende vægt på evnen til i overvejende grad at varetage personlig pleje, eller evnen til at deltage i huslige gøremål. Det synes desuden, at der stilles stadig større krav til antallet og arten af hjælpeforanstaltninger. Det er denne udvikling i praksis, som er søgt ændret ved de nye regler.

Det er således den samlede vurdering af funktionsnedsættelsen i forhold til den daglige tilværelse, og de deraf affødte behov for kompensation for merudgifter, der er afgørende for berettigelsen til merudgiftsydelsen. Der skal derfor foretages et konkret og individuelt skøn over den pågældendes muligheder for at klare sig i sin daglige tilværelse.

Det bemærkes i forhold til de sociale nævn, at det er op til nævnene selv at holde sig orienteret om udviklingen i reglerne på det sociale område. Der vil derfor ikke fra Velfærdsministeriets side blive taget initiativ til en særskilt information af nævnene.

I forhold til spørgsmålet om, hvilket retsgrundlag der er korrekt at anvende, har Ankestyrelsen overfor Velfærdsministeriet oplyst, at styrelsen ikke har nedskrevet praksis eller andre nedskrevne retningslinjer for håndtering og fortolkning af spørgsmålet om, hvilket retsgrundlag (gældende og/eller historisk) det sociale nævn skal lægge til grund for sin afgørelse i en situation, hvor det relevante retsgrundlag er blevet ændret i perioden mellem den påklagede kommunale afgørelse og nævnets afgørelse. Ankestyrelsen har endvidere oplyst, at styrelsen i almindelighed vil afgøre sagerne efter de dagældende regler og i afgørelsen bemærke, at der er kommet nye regler på området. Det vil dog altid bero på en konkret vurdering, herunder af om den ny lovgivning skærper kriterierne for at give ydelsen, eller den er til fordel for borgeren.

Karen Jespersen

/ Morten Starch Lauritsen